

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/175/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010301
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814010301.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. augusta 2015 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného

nar. XX.XX.XXXX v D., okr. S., trvale bytom S., prechodne bytom C., S. XX, okr. S., na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/82/2014 zo dňa 3. septembra 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný P. F. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., pretože i napriek tomu, že Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 0T/7/2013 zo dňa 30.1.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 8.2.2013, mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 24 mesiacov počnúc právoplatnosťou, viedol dňa 17.3.2014 v čase okolo 17:56 hodine osobné motorové vozidlo zn. U. S., evidenčné číslo S.XXXC. v okrese S., v obci E., po F. ulici, pri cintoríne, v smere od mesta C. na obec F..

Bol za to odsúdený podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. l), 37 písm. m), 38 ods. 2, 54 Tr. zák. k trestu povinných prác vo výmere 250 hodín, ktorý je obžalovaný povinný vykonať do jedného roka od jeho nariadenia.

Podľa §§ 61 ods. 1, ods. 2, 36 písm. l), 37 písm. m), 38 ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 26 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor, ktoré zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Odvolanie bolo zahlásené proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. V písomnom odôvodnení odvolania prokurátor poukázal najmä na to, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za rovnaký trestný čin. Ďalej prokurátor uviedol, že vyhlásenie o uznaní viny a oľutovaní skutku urobil obžalovaný až po celom vykonanom dokazovaní a pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov. Prokurátor vytýkal súdu, že považoval za preukázanú paniku a stres obžalovaného spôsobené údajnými zdravotnými problémami priateľky obžalovaného. Súd pritom zvolil alternatívny druh trestu, ktorý by sa podľa názoru prokurátora mal ukladať iným osobám, s inými pomermi a pri spáchaní trestného činu za iných okolností. Ďalej prokurátor podrobne odôvodňoval prečo vyššie uvedenú obranu obžalovaného (zdravotný stav jeho priateľky) považoval za nie vierohodnú. Napokon prokurátor poukázal na priestupkovú a súdnu

trestnosť obžalovaného a navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. vo výroku o treste. Navrhol, aby zároveň odvolací súd sám uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný sa k odvolaniu prokurátora písomne vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajca uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, výroky sú spoľahlivo odôvodnené a uložený trest je zákonný a zároveň spravodlivý. V ďalšom sa obhajca podrobne zaoberal okolnosťami prípadu, ktoré majú svedčiť o tom, že obžalovaný riadil motorové vozidlo v dobe zákazu, lebo chcel pomôcť svojej priateľke v stave zhoršenia jej zdravotného stavu. Navrhol odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhol prokurátor krajskej prokuratúry vyhovieť odvolaniu podriadeného prokurátora. Obhajca uviedol, že obžalovaný riadil vozidlo maximálne 300-400 metrov, pričom takto konal v tiesni, panike a strachu, pretože priateľka mu povedala, že jej je nevoľno a má sucho v ústach. Obžalovaný jej povedal, že má zákaz činnosti, napriek tomu chcela, aby ju odviezol do nemocnice. Obžalovaný tu uviedol, že si postupne uvedomil, že v tej danej situácii mohol konať aj ináč.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, keď nielen z výpovede obžalovaného, ale aj výpovedí svedkov najmä príslušníkov policajného zboru vyplynulo, že obžalovaný v predmetnej dobe riadil motorové vozidlo. Z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza (v obžalobe aj v rozsudku je nesprávne uvedené, že ide o „rozsudok“) sp. zn. OT/7/2013 zo dňa 30. januára 2013, pritom vyplynulo, že obžalovaný P. F. riadil motorové vozidlo v dobe, keď mal uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu. Použitá právna kvalifikácia ako prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. je preto správna a zákonná.

Ďalej k vytykaným chybám v odvolaní prokurátora týkajúcich sa výroku o treste uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Senát odvolacieho súdu sa stotožnil s názorom prokurátora v tom, že určitá obrana obžalovaného o pohnútku prečo riadil motorové vozidlo (zdravotný stav jeho priateľky) je účelová a nevierohodná. Pre takýto záver svedčia viaceré okolnosti - najmä smer jazdy, správanie sa priateľky obžalovaného - bez problémov telefonovala. V tomto smere tvrdenie obžalovaného o polohe priateľky obžalovaného na sedadle v dobe zastavenia príslušníkmi PZ sú potom v „prikrom“ rozpore s tým, že obžalovaný prakticky viezol svoju priateľku smerom „od nemocnice“.

Na druhej strane nemožno súhlasiť s odvolaním prokurátora v tom, že by vyššieuvedenú „pohnútku“ konania obžalovaného vzal súd za jednoznačne preukázanú a že by táto mala dôležitý význam pri rozhodovaní o treste. Z písomných dôvodov rozsudku to nevyplýva. Samosudkyňa pri odôvodňovaní výroku o treste len „okrajovo“ poukázala na okolnosti „..... za ktorých malo k spáchaniu trestnej činnosti dôjsť...“.

Rovnako ako sú prvého stupňa aj senát odvolacieho súdu z podnetu odvolania prokurátora sa musel zaoberať rozhodujúcou otázkou, či na prevýchovu obžalovaného je nevyhnutne potrebné vplývať trestom odňatia slobody, ktorý vzhľadom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. (spáchanie úmyselného trestného činu v skúšobnej dobe), by musel byť uložený ako trest nepodmienečný. Vyššieuvedené okolnosti uvádzané prokurátorom v odvolaní, pre uloženie takéhoto nepodmienečného trestu svedčia a v prípade, že by súd prvého stupňa takýto trest aj uložil, zrejme by v odvolacom konaní nedošlo k jeho zmene.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. však odvolací súd pri preskúmaní výroku o treste musí pred zrušením takého výroku (pokiaľ inak je trest zákonný), dospieť k záveru, že trest uložený súdom prvého stupňa je v tomto prípade neprimerane mierny.

Takúto „neprimeranosť“ však odvolací súd v uložených trestoch povinnej práce a zákaze činnosti nevidel. K tomu súčasne odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa použité priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák. nedostatočne odôvodnil. Jediné odsúdenie, ktoré podľa odpisu registra trestov obžalovaný nemá zahladené, je odsúdenie, ktoré je uvedené v skutkovej vete preskúmaného rozsudku, pričom vlastne toto predchádzajúce odsúdenie bolo nevyhnutným predpokladom, aby následné konanie obžalovaného bolo kvalifikované ako vyššieuvedený prečin.

Námietka prokurátora, že obžalovaný sa priznal a trestný čin oľutoval až pod „farchou“ dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pritom nie je takého charakteru, pre ktorú by nemalo byť pri rozhodovaní o treste použité ustanovenie § 36 písm. l) Tr. zák. (priznanie a úprimné oľutovanie trestného činu). Aj po uskutočnenej rekonštrukcii Trestného poriadku od 01.01.2006 kontradiktórnemu hlavnému pojednávaniu naďalej zostala úloha aj výchovného pôsobenia na páchatelov trestných činov, vrátane práva obžalovaného priznať sa a oľutovať trestný čin nielen za začiatku hlavného pojednávania, ale aj na jeho konci napríklad v záverečnej reči. Nepochybne však vyššiu „kvalitu“ má táto poľahčujúca okolnosť, ak páchatel si vytvorí podmienky pre jej priznanie napríklad už na začiatku trestného stíhania. Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Senát odvolacieho súdu si súčasne dovoľuje vysloviť názor, že v tomto prípade išlo u obžalovaného P.a F. o posledné súdne rozhodnutie nespojené s výkonom trestu odňatia slobody, za konanie smerujúce proti uloženým trestom zákazu činnosti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.